

הנח"ל המוצנח של מפלגת העבודה

הגורו החדש

האחרונה בעולם בכלל, ובארצות-הברית בפרט, הכוחות הלוחמים של אש"ף לא נפגעו כימעט בכלל. לעומת זאת סבלה האוכלוסייה האזרחית יסורי-תוסת. היתה זאת מילחמה מדוככת. שהכתימה לדא תקנה, את שמו של הגנרל שהיה אחראי לכך.

לר עצמו הרגיש בכך היטב, ועל כן ראה את עצמו חייב להצדיק את מעשיו. ערב יוסי-העצמאות האחרון העניק ראיון לעל המישמר, ובו הסביר את שיטתו (וידויו של מוטה גור, העולם הזה 2125).

כדאי להביא רק כמה פסוקים מראיון זה, כדי לעמוד על עולמו הרוחני והמוסרי של האיש המכריז על עצמו כעל יורשיהעציר של תנועת העבודה הישראלית, הורש של א"י גורדון ו" ברך בצנזסון, ראשיהממשלה הבא של ישראל.

על השאלה, אם כל אוכלוסיית דרום-לבנון היתה צריכה להיענש: "כמו כלום! אפילו לרגע אחד. לא היה לי ספק בכך."

לשאלה, אם לא נתן צה"ל הוראה להבחין בין האזרחי לוסיה ובין האזרחים שבהם רצה לפגוע (הפידאיון הפלסטיניני): "אינני משקר לעצמי... כאשר אני נותן פקודה לצה"ל להיכנס לאזור מאוכלס, ואני מאשר דוקטרינת אש, אני יודע מה שאני עושה... כשאמרתי (לאלוף פיקוד הצפון) תכניס (לכפר מטוויס שנהרס) טנקים מה שיותר מהר, ותפגע בהם מרחוק, לפני שהחברה מגיעים לקרב פנים-אל-פנים, לא ידעתי מה שאני עושה?"

בתארו את הנוהג לפני כן: "אחרי הטבח ליד אביבים, הפצצתי והפגתי ארבעה כפרים ללא שום אישור!" וכאשר תמה המראיין: "ללא אבחנה?" השיב גור נחרצות: "איזו אבחנה?"

כאשר נשאל על הודעות דובר צה"ל, שטען במיקרים כאלה תמיד כי צה"ל "השיב אש למקורותיה" ופגע ב"מטרות מחבלים", התלוצץ הרמטכ"ל, נג, באמת! להצדקת שיטתו זו: "30 שנה, ממילחמתהשיחרור ועד היום, אנחנו נלחמים נגד אוכלוסייה שחיתה בכפרים, גרה בערים... מה עשינו כל השנים? מה עשינו לאורך התעלה? מיליון וחצי פלסטינים עשינו!"

וכסיכום הפילוסופיה הזאת: "כאשר אומרים לבני אדם... צא למלחמה והרוג את האויב! — אז כל השאר מותר... שלל וביזה — הם חלק מניסיון המלחמה. לצערי, חבר מותר, צריכים להרוג את האוכלוסייה האזרחית ולהשמיד את בתיה. שני וביזה הן תופעות טיבעיות."

כך, בכמה מישפטים, ביטל מוטה גור את עבודתם של טובי הוגי-הידעות והמצביאים, העמלים מזה 400 שנים לגבש מוסר צבאי אשר יצמצם את זוועות המלחמה, יבחין בין מותר ואסור ויציל חייהם.

המעשים היו רעים מאד, דבריההצדקה גרוועים מהם. כל חושפים תכונה שהפסידו לזוגים קוראים לה MORAL INSANITY, מעין טירוף מוסרי.

אדם שזוהו עולמו הרוחני — מה יכולות להיות דיעור תיו על ערכים כמו צדק סוציאלי, מוסר חברתי, שיוך יון לאשה, לבני עדות מקופחות, למיעוטים לאומיים? קשה לדעת, אפשר רק לדעת דבר אחד: מוטה גור התבלט מאז המהפך בנין קיצוני.

ערב ביקורו של אנוור אל-סאדאת הוליה, כי לא תפס את מהות המפנה הגדול הממשמש ובא. כפי שתפס אותו חייל אחר, עזר וייצמן, ואף מנחם בגין, הוא טען שוהי תחבולה של אל-סאדאת להכנת מילחמה. והעולם כולו ראה והקשיב כיצד לועג לו נשיא מצריים, בדקות הראשונות שלו על אדמת ישראל.

מאז מטיף גור למען ההתנחלות בשטחים הכבושים, מחזק את ידי המתנחלים העומדים כמחסום בדרך אל השלום, מותח ביקורת על הוותנות המופלגת של בנין, אולי יותר מכל אדם אחר, הוא מפמל את המגמה המופשטת והמוסכנת של מופלגת העבודה, "לאנוף את בנין מימין" — להיות יותר קיצוניות מאשר אנשי ארץ-ישראל השלמה, יותר נחלקית מאשר גושי-אמנים, יותר נוקשה מאשר תנועת-החרות.

מה קירה למפלגת-העבודה, אם זהו כוכבה החדש? אם תהיה אי-פעם הברירה בין מועמד "מני" כמו עזר וייצמן ובין מועמד "שמאל", כמו מוטה גור, חוששני שגם סוציאליסטים מושבעים יעדיפו את האיש מחרות, וזוהי מחשבה עניימה מאד.

ניתן היה לקוות, כי התבוסה המוחצת של ה-17 במאי 1977 תעורר במפלגת-העבודה השבוני-נפש, תצמיח כוחות חדשים מלמטה, תביא לתהליך של התנערות והתחדשות. והנה, 20 חודשים לאחר מכן, אין זכר לכך אדה, שום כוחות חדשים אינם צומחים. שום דבר אינו צומח מלמטה. תחת זאת כאים הי צנחנים מהמעקה.

על מועמדותו של מוטה גור ניתן לאמר רק דבר אחד: מיפלגה שיש לה מועמד כזה לראשות המילחמה, אינה זקוקה ליריבים.

היה כאן, לא נגרף אל תוך מערבולת המחדלים, שבה טבעו דוד ורבים אחרים. רבין לא נגרף, והפך ראשי הממשלה. גור לא נגרף, והפך רמטכ"ל. על תקופת-כהונתו של מוטה גור כרמטכ"ל, למחרת מילחמת יום-הכיפורים, יכולות להיות דיעות שונות. רק דבר אחד בטוח. כמות מה של א עשה.

אחרי אותה רעידת-אדמה, זעק צה"ל למהפך גדול, לשינוי מוחלט של הרוח, למהפכה בבניין-הכוחות ובתורת הלחימה. היתה זאת תקופה של תסיסה מחשבתית, של נכונות לתמורה. ישראל טל, אריק שרון ואחרים הציעו שינויים גדולים ודוקטרינות חדשות. הכל ציפו לדמות

גורו לכם!

החדשה, החדשנית, שתיקח את העניינים לידיה ותעצב צה"ל חדש. במקומה בא מוטה גור. הישגו הגדול היה ששם קץ לחיכוחים, שחיסל את מילחמת-הגנרלים, שקבר את כל ההצעות המהפכניות. מוטה גור הוא אולם המרוצה מאד מועצמו. יש לו הכישרון להנחיל תכונה זו גם למיסגרת שהוא פועל בה. אלוורה של שביעות-ריצון עצמית ירדה על צה"ל.

מי שרואה בכך זכות, חייב לזקוף זכות זו אל חשבונו של הרמטכ"ל גור. **א**ך פעולתו העיקרית של גור כרמטכ"ל היתה, כמובן, מיבצע-הליטאני במאסר 1978. היתה זאת המילחמה היחידה שבה פיקד גור על צה"ל. וכמו כל מילחמה משקפת גם זו את דמותו ואופיו של האיש שתכננה. מה אפשר לאמר על מיבצע-הליטאני, מילחמת צה"ל באוכלוסייה בדרום-לבנון ובכוחות הבלתי-סדירים של אש"ף?

היא היתה המילחמה האכזרית ביותר שי ניחל צה"ל, מאז מילחמת-העצמאות. מילחמת צה"ל היתה אף היא קשה ואכזרית. אך היתה זאת מילחמה לחיים-ולמוות. בין כוחות שהיו כולם בלתי-סדירים, בראשית הקרבות, מעשיההוועה שאירעו בה בשבועות הראשונים שברו את כל הסייגים. אך מיבצע-הליטאני בוצע על-ידי צבא מיקצועי, משוכלל וחמוש מאין כמוהו. הוא תוכנן בקור-רוח, בחדרים ממוגני-אוויר, כל ההחלטות נתקבלו במחשבה תחילה. על פי החלטתו של הרמטכ"ל מוטה גור, הפעיל צה"ל את מוזא עוצמת-האש הנוראה שלו נגד האוכלוסייה האזרחית בכפרים.

כל הסייגים של מוסר-המלחמה הקרבו על מיובח היעילות הצבאית. תמונות הרס, שפורסמו בהרחבה, תרמו לשינוי הריהאסון ביום לישראל. שחל בשנה

5 פי אגרת הנוצרים, שלושה מלכים מן המזרח ראו כוכב בשמיים והלכו אחריו. עד שהובילם לבית לחם. שם באבוס, היה מונח הרך הילוד, המשיח בן-דוד. "שלושת חכמי המזרח", כפי שהם נקראים בשפות רבות, היו הראשונים שגדו לישוע מנצרת. עתה באו שלושה חכמים חדשים, שהלכו אחרי כוכבם, וגילו את מיפלגת העבודה.

לא רך-ילוד, אלא זקנה ברה. הא באבוס שברפת, איא במישרדי-פאר, לא משיח, אלא...

מי הם שלושת המופלאים האלה? לא מנהיגי-עובדים חדש, שצמח מן השורות והמוכן לשלהב המונים. לא נציג כריזמטי של שכבות-המצוקה, המתדפקות על דלתות המימסד. אף לא כוכב חדש מקרב האינטליגנציה הצעירה, מדען מצטיין, פרופסור מבריק. אלא בנקאי בינלאומי, דיפלומט-מיליונר ו" גנרל.

יעקוב לווינסון הוא גאון בנקאי, היודע לגלגל מיליאר-דיים סביב העולם, ושונה אימפריה סינגנית. כל הכבוד. חיים הרצוג הוא דיפלומט-בדימוס, מישפטן-מיליונר, נציג האינטרסים של מולטי-מיליונרים, איש "החברה הגבוהה" מבטן ומלידה. מרדכי גור הוא גנרל.

אני מדגיש: "גנרל", ולא רק "אלוף". כשאתה אומר "אלוף", אתה רואה לפניך תופעה ישראלית מובהקת. לנגד עיניך עולות דמויות כמו יצחק שדה וייגאל דיין, חיים לסקוב ויצחק רבין — אנשים שעם כל הטוב וכל היע שבהם, אינם דומים לטיפוס הבינלאומי של "גנרל".

ואילו "גנרל" הוא תופעה עולמית, טיפוס בעל קווי-אופי מסוימים ואחידים — ולא חשוב עם גדל בווסט-פוינט או במוסקבה, בסייגון או בסנטאגו. כזה הוא מוטה גור, מנהיגם החדש של פועלי ארץ-ישראל.

7 א היה צורך להתעכב דווקא על השלישי שבחבורה זו, אלמלא קם מוטה גור עצמו והכריז, באומץ-לב הראוי לציין, שהוא מתכוון להיות ראש-הממשלה. הוא גם הוסיף שהוא מגיש, בדרך-כלל, את מאווי. ולראייה: כאשר התגייס, כטוראי, כבר ידע שהוא יהיה רמטכ"ל. אם כן, אין זה אי-יחס-סרק.

אם תחזור מיפלגת-העבודה לאיתנה, ואם ימאס העם בליכוד, מי יודע — אולי באחד הימים נמצא את הגנרל גור בראש ממשלתנו. אדם המתייצב כך לפני הציבור, מן הראוי שהציבור יתעניין בו.

מיהו המועמד החדש הזה לראשות-הממשלה? על סמך מה הוא טוען לכתר זה? אילו תכונות גילה עד כה בדרך-חייו?

7 תודעת הציבור הרחב חדר מוטה גור במילחמת ששת-הימים, כאשר עמד בראש הצנחנים שפרצו את קווי הצבא הירדני מול הריהצופים. זה היה קרב מסואר, נכתבו עליו שירים, שירים יפים ומלהיבים, שאלים נופלים מאותם שנתכרו על הסתערות החטיבה-הקלה במילחמת-קרים במאה שעברה. וכמו אותה הסתערות מטופשת, היתה גם פריצת הצנחנים בירושלים פעולה מיותרת ועקובה-דמם.

"זה נהדר, אך אין זאת מילחמה! קרא גנרל צרפתי, שחזה באותה התקפת-הפרשים המטורפת של החטיבה הקנה ("אל להם לשאול למה ומדוע, עייהם אך לעשות ולמות...")

בשעה שהצנחנים שפכו את דמם בתוך התפירות של הצבא הירדני, שהיילו התגוננו בחרוף-נפש, כבר ביצע צה"ל את האיגוף המשריין הגדול, שחרץ את גורל ירושלים הערבית.

אך מכיוון שאיני יודע עד כמה אחראי גור אישית לתכנונה של פעולה זו, ובאיזו מידה היה שותף להחלטה עליה, אני מוכן להניח לו ליהנות מן הספק. אסתפק בקביעה, כי בשעה שאלופים אחרים עסקו במילחמה אמותית, למי הכללים של מח צית המאה ה-21, פיקד אז מוטה גור על פעולה ברוח המאה ה-19.

7 מילחמת יום-הכיפורים היה מוטה גור ניספח צבאי בושינגטון, וזה היה מולו.

כפי שהעיר פעם עזר וייצמן העוקצני, רק מי ששתה ויסקי בושינגטון בימי מילחמת אוקטובר זכה בקאריירה אחרי המלחמה. כי מי שהיה שם, לא היה כאן, ומי שלא